Capella de la Mare de Deu dels Desemparats

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofer"

Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

Recuperem

L'Estat Català

esteve@roure.cat
http://roure.cat/historia-catalunya.pdf

23/2/2021 nº 212 PARAFRASEJANT

Si els roures no s'aguanten . . .

Si els roures no s'aguanten, què han de fer els pollancres del Fluvià?", ens digué el pare Hostench quan anàvem a col·legi als Escolapis. Teníem uns 13 anys i en Modest Fluvià – ara escultor reconegut -- i jo estàvem recolzats, actitud ben pròpia d'aquesta edat, en un pupitre d'aquells tant alts d'abans. És el que he dit a en Modest quan ens hem trobat tot passant pel davant dels Escolapis: "Si els roures no s'aguanten..."Ell portava en una mà un petit ram de llorer i romaní, que en aquesta època estan al pic de florits i havien estat beneïts davant de l'església de Sant Esteve, com és costum el Diumenge de Rams. No sé si ell m'hauria reconegut, però en recolzar-me amb el braç que portava el petit ram i dir aquesta frase, li ha canviat l'expressió del rostre i, entre sorprès i joiós, hem encetat un enfilall de records.

Ha començat dient-me que fa uns pocs dies, tot endreçant llibres i papers, havia trobat el petit llibret que vaig fer l'any 1998 amb motiu de la trobada dels que quedàvem del curs de comerç de 1942 i l'havia tornat a llegir. Ja a casa, he fet el mateix, i en obrir la coberta hi he trobat un article de La *Comarca* escrit per en Josep M. Canals el 2006, que parlava dels germans Molas, en Miquel i en Pere, i he recordat que en Pere, que també era del nostre curs, jo l'havia donat per mort en el petit llibret. Recordo que vaig estar molts dies dubtant de si li trametia una còpia, disculpant-me, i finalment no ho vaig fer. Ara me'n penedeixo. L'article posa els germans Molas com a pioners de la bona dicció i és ben cert. Eren molt bons actors. Recordo en Pere que, fins i tot en hores de pati, s'escarrassava a demostrar-nos les seves qualitats com a actor; i ho feia amb tanta passió i convenciment personal de les seves aptituds, que no ens quedava altra remei que aplaudir-lo.

En Modest m'ha explicat per què es va dedicar a l'escultura. De petit era molt traçut i sempre feia coses a casa seva al Mercadal, vora de la capella romànica de Sant Quintí i prop dels Hostalets, a la Vall d'en Bas. Era temps de guerra i a casa seva hi vivia un personatge important dels Salessians de Barcelona, que, en adonar-se de les habilitats del menut, va recomanar al seu pare que el portés a Barcelona. Abans, però, en acabar la guerra, el van portar als Escolapis a Olot, ja que durant la contesa no havia anat a col·legi. Hem tocat altres temes, fins i tot m'ha dit que el cinema no li agrada si no hi pot aprendre alguna cosa.

El cas d'en Modest em fa pensar amb la situació dels infants en aquella època de guerra, i pot ser que fos la causa del desgavell que hi hagué en reprendre la que en podríem dir normalitat. En el meu curs de comerç érem uns 25, el més jove tenia dos anys menys que jo i el més gran en tenia tres més, com en Modest. Llevat dels llocs on es lliuraven les batalles, les escoles funcionaven amb certa normalitat, tot i que tant jo com la meva germana, durant els tres anys de guerra vam anar a quatre escoles diferents.

Mentre esperàvem que el semàfor ens donés pas, s'ha atansat la filla d'en Modest menant-li la pressa; és una noia baixeta, maca i simpàtica. Jo no la coneixia com a filla d'en Modest, però sí de vista. Tot i que penso que a vegades ens saludàvem, ben segur que era perquè ella sí que em coneix a mi.

A l'entrada d'avui del *Quadern Gris* d'en Pla – rebo per Internet el corresponent a cada dia de fa 90 anys, quan ho va escriure --, queda demostrada una vegada més l'extraordinària

capacitat del pagès de Palafrugell per descriure qualsevol cosa, persona o situació. És inimitable.

Em sembla recordar que una vegada li varen preguntar a en Pla com s'ho feia per escriure tan bé, i ell va respondre més o menys, si mal no recordo:

- És molt fàcil, es tracta de combinar els substantius amb un quants adjectius.

Pel que recordo, en Pla feia cara de murri i devia tenir una capacitat d'observació impressionant, que acompanyada d'una extensa cultura, feia que escrigués d'aquesta manera tant prodigiosa. S'ha de tenir en compte que, quan en Pla tenia només 21 anys va escriure el *Quadern Gris*, que és una mena de diari que a tothom complau llegir.

És impossible aprendre d'ell, l'única cosa que penso que es pot fer és esforçar-nos a trobar adjectius adequats a cada moment i situació, sobretot quan es tracta de descriure una cosa, però per això es necessitaria una gran cultura i un coneixement i domini de l'idioma extraordinaris. Els idiomes cada vegada s'empobreixen més, i només faltava que amb els telèfons mòbils el jovent s'acostumés a escriure missatges d'una forma quasi taquigràfica, perquè anem reduint l'ús del nombre de paraules.